

אגרת הפורים

נכנס יין יצא סוד¹, ומאוד אנו צריכים בחיינו שסודות הנעלמים יצאו ויתגלו. על ידי גלויים של הסודות נכיר את עצמנו, נכיר את מה שחבוי בקרבנו, בשעה שאנחנו נבוא לאותה הבחינה של "לבסומי עד דלא ידע"² נפטר לפחות לשעה מכל אותן הידיעות המטעות אותנו המוליכות אותנו כשבויים ואין לפדות, כאסירים ואין להתיר, והידיעות המטעות הללו הן מסתירות ממנו את הסוד.

הכלא מפיך הבלא³ ובסומא מפיך בסומא, מבוססים אנחנו יותר מדאי מדמיונות היצוניים ובשכיל כך אין אנו מרגישים את האמיחיות הפנימיות שלנו, את סוד האמת.

סבורים אנחנו, שבתכמתנו ובפקחות הפקחים שבנו באנו עד הלום, להיות לנו על כל פנים יחד וגדר ביהודה⁴, אתחלחא כל שהיא לאתחלתא דאתחלתא לגאולה, ואנו שוכחים, כי לולא יד ד' בעל מלחמות זורע צדקות ומצמיח ישועות⁵ לא היו כל מפעלותינו פועלות מאומה, שוכחים אנו, שהיד הסודית הזאת, זאת היא כל המפעל. שכורים אנחנו מביסומים שיש בהם כדי הטעיה, ובשכיל כך אין אנו שמים אל

לבנו את חשבוננו של העולם הגדול, של אותו העולם, שאדון-עולם מנהיגו, ואנחנו יש לנו עמו ברית כרותה כאלה ובשבועה⁶, ברית מלח-עולם⁷, השומר על רוח ישראל ונצחו.

ואותות ישנם כינו וכינונו והאותות לא יעברו מאתנו, לא יעברו מפנימיותנו, מעצם הוייתנו, אות ברית קודש אשר בבשרנו אות עולם הוא⁸, וגם ערלי ישראל נקראים מולים⁹, מפני שכוח הברית הרי הוא מונח בעצמיותנו, ובשכיל כך לא תועיל כל השתמטות, כל התנכרות, גם אם עד הדייטה התחתונה ירד היורד במורד, לא יוכל להחליף את עורו, את גופו ואת נפשו. וראי הרבה יסבול, הרבה תלאות וחורפות נוראות ישא עד אשר ישוכ אל אותה המחנה, מחנה ישראל, אשר עמנו הוא קשר באמת, עד אשר ישוכ אל הברית הכרותה ברוח ובבשר, ושם ורפא לו¹⁰.

אות השבת¹¹ הוא גם כן התום בהאופי העצמי שלנו. לא יחשבו מחללי אשר ממנו יצאו, שיוכלו לכחד את האות הזה מהם, התום הוא גם כן במעמקי נשמתם. כל הוייתם הפנימית דורשת מהם את ההתגלות של האות. הנשמה המתעלפת בחוכיותה היא סובלת את מכאוביה, וסוף כל סוף היא תנצח, אחרי סבל מרובה הכל מוכרח לשוכ אל מקורו. "ושמרו בני ישראל את השבת"¹², וכל זמן שאינם שבים אל המקור נגד עצמם הם נלחמים, את עצמם הם מכים ובוזים.

יהיו לנו ימי הפורים הכאים עלינו לטובה, הימים אשר ברצון קבלנו עלינו את זאת התורה, אשר מני אז קבלנוה על ידי "כפיית הר כניגית"¹³, יהיו לנו אלו הימים בכל תפיסתם הכוללת, ימים אשר האמרה של "לך כנוס את כל היהודים"¹⁴ צריכה להיות מצלצלת באזנינו בצלצלי שמע¹⁵, לימים שתפרוץ אצלנו מנחבואה היהודי התודעה הפנימית שלנו, התודעה הבאה מתוך מצפונה של הנשמה החבויה בכל נפש מישראל בקרבה פנימה, החסינה יותר מכל עזותן של ההעזות היותר חצופות, הבאות מתוך הגאווה הנבוכה של הידיעות המטעות שהן מסבכות אותנו. נערטל את עצמנו פעם מכל אלה הידיעות אשר גם בהיותנו מדברים על דבר ענייני הכלליים, גם בשעה שאנו אויבים את אויבינו ואנו אוהבים את אוהבינו, גם בשעה שאנו עומדים על ההכרה של איבת העולם אשר לנגדנו מכל ההמנים שבכל הדורות, ובשעה שאנו מתמלאים אהבה לכל המצילים והמגינים שלנו, לכל המרדכיים שבכל הזמנים - גם אז יאפילו עלינו הידיעות המטעות את האור הבחיר, גם אז אנחנו חושבים בחוכנו על דבר נצחונות פעוטים של כהה כלפי כהה, של מפלגה כלפי מפלגה, גם אז אנו מנוגעים בעקשנות לקחת את הטפל ולזרוק את העיקר. לדבר רק על דבר קנינים פרטיים, מפעלים של זעיר שם וזעיר שם, של צו לצו וקו לקו¹⁶, ואנו שוכחים את סוד הגבורה והתפארת העליונה המעשרת אותנו, החבויה בתוכיות נשמתנו, התובעת ממנו את עלבונה והמרעשה את כל יסודי עולם כדי להחיש את גאולתנו השלמה, אשר רק על ידה יראו כל אפסי ארץ ישועת אלקינו¹⁷.

נגלה נא את אגרת הפורים הזאת בכל פלאותיה, העומדת ממעל לכל ידיעותנו הפעוטות ונכריו על כותו של ישראל המאוהד, המאתד את כל עם ד' לכל פלגיו, שהוא הסוד של היהדות הנצחית שעל ידו גתרומם ותנשא מעל כל המכשולים אשר בדרך תהיתנו הלאומית, "והיה לד' לשם"¹⁸, זה מקרא מגילה¹⁸, ונכנס יין יצא סוד¹⁹.